

(az éj iratai) ...

Ízes, jéghideg fehér bort iszom, és Anyára gondolok. A vonatkozásaira, amikor a boldog 1945-ös évben vagontetőkön bejárta az országot, ezernyi nő társával egyetemben. Az emberek kicsattanó boldogságát a szovjet hadsereg, az éhség, és a véglegessé vált Trianoni Egyezmény okozta. Meg persze a rommá vált városok, felrobbantott hidak, elpusztult utak. Valahogy még mindig hallható volt a januári bombázások vége sincs, irdatlan dőreje, alapzenének szolgált egy tehetetlenné tett nép mindennapjainak. Amíg Anya vonatozott, Apát elrejtette a pincében, hiszen akkoriban mindenki nagyon hamar és okmányok nélkül is megismerhette Szibériát. Ez különösen vonatkozott Apára, mert hivatásos katona volt, ráadásul a légierő vezérkaránál volt térképész.

Anya - a Triász korból előkerült, nemi őrült orosz katonák ellen-, bekormozta az arcát, hogy gusztustalannak és öregnek látszódjék (pedig fiatalsága fénykorát élte.) A magyar asszonyok sokasága batyuzó kereskedővé vált, igazán a városiak, ahol tombolt az éhség. Ezért született meg ez a vonatozás, melyben az épen maradt vonalak mentén vidékre utaztak. A városokból elindultak a tárgyak - étkezéseszközök, szerszámok, ipari alapanyagok, egyszerű háztartási gépek, csavarok milliója és szögek, meg vásznak ruhákhoz, s néha komplett ruhák is -, azért a tárgyak, mert a parasztoknak erre volt szüksége. Cserébe ételmezt adtak, krumplit, répát, tojást, tyúkot, szalonnát, füstölt sonkát, tökmagot, napraforgó magot, lekvárt, szárított gyümölcsöt, diót, mákot, szóval mindent, ami elteti az embert a főváros romtengerének közepén...

Anya hosszú ideig csinálta ezt a közvetítést, hajnalokban és fagyos éjszakákon fenn a vagonok tetején gubbasztva (erről automatikusan eszembe jut, hogy ugyanekkor egy Kentucky-béli kurva a harmincadik francia parfümöt próbálgatta, férje ajándékát, aki látszólag bele gárgyult a háborúba, s mindig az ezres bombázórajok szőnyegbombázásairól akart mesélni, részletezni az általa felgyújtott Európát, a porrá égő német városokat)... Arra is gondolni kell, hogy Anya nagy súlyokat cipelt, mert mindenből több és több kellett. A szomorú, hogy Anya vékony, kicsi és törékeny alkatú volt. Szegénykém még azt sem tudta, hogy mindezért egy démoni diplomata, Celmençau a hibás, s trianoni műve a magyarok elleni perverz gyűlöletből fakadt. Anya azt sem tudta, hogy mindez visszavihető ezer évvel, amikor Nagy Károly frank császár saját kezűleg felgyújtotta a szászok szent tölgyét. Ez a tett vezetett a több évszázados francia német gyűlölethez és számtalan háborúhoz. Nem tudta Anya, hogy egy meggyalázott tárgy miatt kell most batyuznia...

El sem merem képzelni szüleim esti, pincei beszélgetéseit, s hogy hogyan szerelmeskedtek, és milyen jövő hitük volt. Egyáltalán: el tudtak képzelni egy jövőt, hiszen valóságuk örök jelen idővé züllött, mely hajnalonta ismételte magát... Nem tudom pontosan, hogy mikorra stabilizálódott Budapest élelem ellátása, s hogy Anya mikor vethette le hátáról a terheket, s mikortól nem kellett félnie a nőket megerősző orosz, Triász kori előemberektől?

Mind eközben testükben kezdett megvalósulnia az én létem. Biológiájuk mindent értem tett. Közben volt Anyának egy méhen kívüli-e. De aztán a korbácsos Attila inkarnációjaként 1947-ben világot láttam. Génjeimben, már akkor benne volt, hogy ha nem végzem ki a mai korszak, az évezredekbe nyúló idiotizmus metafizikai tanait és személyeit, akkor az Ember már nem lesz nevezhető Embernek.

Azt hiszem már eddig is bosszút álltam olyan ártatlan és semmi-sorsú lényekért, mint Apa és Anya...

(A Pecsét feltöretik, és Jézus végtelen szeretetének izzó rácsán szörnyet halnak azok a lelkek, akik másokat megrontottak, vagy a szenvedés hordójába fojtottak.)

(2016. 06. 19.)